

VERHALEN UIT EEN VER VERLEDEN: HET VERHAAL VAN TIES, EEN KOOIKERHONDJE (ACHTER DE WINTERDIJK)

Door Marijke van Ittersum

'Hier Ties, hier!' Gehoorzaam komt het kooikerhondje naast zijn baas staan. Hij weet precies wat er gaat gebeuren. Het is nog heel vroeg in de ochtend. De hele nacht hebben hun tien tamme eenden in het veen gefougeraged en nu komen ze terug naar de eendenkooi en – want gaat het om – er vliegen altijd wilde eenden met hen mee. Hij en zijn baas vangen op een goede ochtend wel meer dan tien wilde eenden. Het is november in het jaar 1550, een goede maand om eenden te vangen. Niet alleen zijn er veel in deze tijd, maar Kerstmis nadert en ingelegde eend is zo'n delicatessie, daar haalt zelfs de stadhouder zijn neus niet voor op.

De eendenkooi is best een investering voor de baas geweest. Waterplassen genoeg, dus een stukje veengrond pachten is niet zo'n probleem, maar je moet voor een goede eendenkooi wel wat doen. Ten eerste moet je een fijne waterplas hebben en daar maak je hoge rietschermen eromheen. Dan de vangpijpen. Dat zijn bogen over de kromme slootjes die uit de vijver leiden, maar die wel steeds kleiner worden, naarmate je verder komt. Zo kun je er wel gemakkelijk in, maar je komt er niet meer uit, want het is natuurlijk eigenlijk gewoon een fuik. Wat een slim systeem. Ties vindt het geweldig. Vooral de rol die hij mag spelen natuurlijk en het is zo fijn om geprezen te worden door de baas.

Gisteravond hebben de lokeenden de eendenkooi verlaten en zijn op zoek gegaan naar voedsel. Insecten, slakken, waterplanten, grassen, maar ook schelpdieren, kikkers en visjes; eenden eten van alles. Dit veengebied achter de Winterdijk is een waar paradijs voor watervogels. Maar wat eenden erg lekker vinden, is graan en de baas heeft een kleine zak om daarmee de eenden de vangpijp

in te lokken. Omdat de lokeenden eraan gewend zijn en geen enkel teken van onrust vertonen, hebben ook de wilde eenden geen idee van het gevaar dat hun boven het hoofd hangt.

Daar klinkt geruis in de lucht. Ze komen eraan! De wind zit in het westen, dus ze moeten de oostelijke vangpijp hebben. Ja, je moet natuurlijk wel onder de wind werken, dat weet toch elke pup! De baas pakt zijn voerzak en loopt stilletjes het kooipad af. De rieten kooischermen rond de waterplas zorgen ervoor dat de eenden hem niet kunnen zien, maar je moet als mens ook heel stil zijn, want al bij het kleinste geluidje vliegen de eenden op en zijn verdwenen. In de oostelijke vangpijp gooit de baas vast een beetje voer om de eenden te lokken. Dan kijkt hij door het 'loergat' of ze al in de buurt zijn. Ha, nou is het bijna show time! Ja hoor, de baas steekt een hand op en wuift naar Ties. Actie!

Door het hondenluikje wringt Ties zich door het rietscherm. Met zijn staart in de hoogte paradeert hij langs het slootje van de vangpijp. Eenden zijn heel nieuwsgierig en de lokeenden kennen Ties goed en ze weten dat als de hond komt, hun lekkere graantoetje niet ver weg is. Ze gaan onmiddellijk achter Ties aan de vangpijp in, waar het handje graan ligt. De wilde

eenden, nieuwsgierig geworden door het kooikerhondje met zijn opvallende grote witte staart, zwemmen de steeds nauwer wordende vangpijp in. En als ze meer dan halverwege zijn, komt de baas ineens achter de schermen vandaan en jaagt de eenden op. Wat schrikken de vogels! Ze gaan op de vleugels en vliegen verder de pijp in, recht het net in. Daar vallen ze naar beneden en waggelen door het zand naar de enige uitweg: het vanghokje. Het luik klappt dicht, ze zijn gevangen!

De baas haalt eerst hun eigen lokeenden uit het vanghok en zet ze weer uit in de plas. Daar gaan ze rustig zwemmen. Ze zijn niet erg geschrokken van hun avontuur, dit hebben ze al zo vaak meegemaakt. 'Brave hond,' zegt de baas en hij aait Ties over de kop. Die glimt bijna van trots. Kijk, daar doe je het toch voor.

